

המלחמה למען השלום ובעיית המיעוט הערבי בישראל

סאת אמיל חביבי

העובדות כמות שהן

אין ספק, הריאקציה הישראלית מחזיקה בנשק חד, המאפשר לה להמשיך בדיכוי הלאומי — הלא היא העלמת העובדות מן הציבור.

בהשתמשה באמצעים רבים ושונים, הצליחה הריאקציה להקים „חומה סינית“ בין המוני היהודים לבין האמת על הערבים, החיים בישראל. ואף כי הצנזורה על העתונות, שהונהגה, לכאורה, מסיבות בטחוניות, מילאה גם היא תפקיד בהקמת ה„חומה הסינית“ הזאת, הרי תפקידה הוא קל-ערך לעומת מה שהממשלה עושה במישרין — ביחוד באמצעות הממשל הצבאי — כדי לאחז את עיני הציבור היהודי ולהסתיר ממנו עובדות מחפירות.

הבה נביא כמה דוגמאות:

ב־19 במאי 1949, ערכו המוני ערבים בעכו הפגנה שלווה, בדורשם לבטל את הגיטו הערבי, לקיים בחירות למועצה העירונית של עכו ולפתור את בעיית האבטלה. בא השלטון הצבאי ואסר רבים וקיים מסיבת-עתונאים, שבה הצהיר הדובר הצהרה, שפירושה, למעשה, כי הערבים הפגינו נגד... היהודים.

כל העתונות הממשלתית פירסמה הצהרת-כזב זו בהבלטה.

ב־18 ביוני, 1949, ביצע כוח צבאי עצום פעולת-חיפוש בנצרת. כמה מן העתונים הממשלתיים, בהודיעם על המקרה, כתבו שאותה פעולה צבאית פרובוקטיבית בוצעה „מטעמי בטחון“, שכן „האחים המוסלמים איחסנו נשק בנצרת, כדי לערוך טבח בנוצרים“...

בחודש ינואר 1950, הקיפו כוחות-צבא גדולים את השכונה הערבית של חיפה. חיפה אינה מאוכלסת ערבים בלבד; ועל-כן נתחוויר עד מהרה, שמטרת הפעולה הצבאית לא היתה „לסרוק מסתננים“, אלא להוכיח להמוני היהודים, שהתאספו במקום כדי לראות את הנעשה, כי הערבים הם אספסוף מסוכן, המאיים על הבטחון. רק כדי לשנן זאת להמונים היהודיים, ביצעו החיילים את פעולתם בשכונה שלווה, כשהם ערוכים על צידם הקרבי המלא — קובעי-פלדה, נשק אוטומאטי ומכונות משוריינות. משלא מצאו שום „מסתננים“, הם אסרו מספר אזרחים ערביים מכל הבא ביד, הושיבו

שני דברים נעשו ברורים מאד בישראל.

ראשית, קיים דיכוי לאומי לגבי המיעוט הערבי, החי בישראל. דיכוי זה מבוצע ומכוון ע"י ממשלת הקואליציה של הנהגת מפא"י והמפלגות הבורגניות. הנהגת מפא"י מחדירה את ארס השנאה הלאומית גם בשורות מעמד הפועלים, באמצעות הרוב המכריע, שיש לה במנהיגות ההסתדרות.

אמת זו, בדבר הדיכוי הלאומי הקיים בישראל, אי-אפשר למחותה ע"י מליצות ואמתלאות כגון האמתלה של „צרכי-בטחון“; או הטענה ש„הערבים השתתפו במלחמה נגד ישראל“; ש„העבר המדאיב“ עודנו חי כל הזמן בלבות המוני היהודים; שהפועל הערבי עדיין לא הגיע לאותה רמת הכרה אירגונית, שתעשהו „ראוי“ להיות חבר באירגון אחד, על בסיס של שוויון עם הפועל היהודי — וכל שאר הנימוקים מסוג זה, בין שהם רשמיים ובין שהם אינם רשמיים.

שנית, יש בישראל רק מפלגה אחת, המסוגלת — בתוקף מדיניותה וארגונה — לנהל בעקביות את המאבק נגד מדיניות הדיכוי הלאומי ותוצאותיה. מפלגה זו היא המפלגה הקומוניסטית הישראלית, על מדיניותה האינטרנאציונאליסטית העקבית, ועל המבנה האינטרנאציונאלי הארגוני שלה.

כאן ניצבת לפנינו שאלה חשובה. האם אפשר לגייס כוחות-המונים גדולים יותר, מאשר גוייסו עד עתה, שיהיו מסוגלים לאסור מלחמה על מדיניות הדיכוי הלאומי ולהנחיל לה תבוסה?

נסיון הזמן האחרון והתמרמרות הציבור על גירושי הערבים באבו-גוש ובמגדל-גד מוכיחים, שהדבר אפשרי.

אולם עד כה לא עלה בידינו לארגן ולגייס כוחות מספיקים.

מדוע? כיצד יכלה הריאקציה בישראל, בארץ שרוב אוכלוסייה — היהודים — חוזה מבשרו דיכוי לאומי והשמדת-עם מן הסוג האכזרי ביותר, להמשיך עד היום הזה במדיניות של דיכוי לאומי לגבי האזרחים הערביים של ישראל, מבלי להיתקל בהתנגדות רבת-כוח מצד ההמונים הרבים? בעייה זו תובעת תשובה ברורה.

הבה נקרע את הלוט מעל "דברי-ההצדקה"

"הערבים לחמו נגד ישראל והפסידו. יאכלו-נא, איפוא, את פירות התבוסה" — בנימוק זה משתמשת הריאקציה בישראל להצדקת מדיניות הדיכוי הלאומי. בנימוק זה משתמשים, כדי למשוך אנשים רבים, ככל-האפשר, לפעולות השוה, ולרכוש אותם על-ידי כך למדיניות הדיכוי הלאומי. זהו הנימוק ה"מוסרי" לתקנות "הרכוש הנטוש" ולכינוי האזרחים הערביים, בני הארץ הזאת, בשם "מסתננים".

חשוב להוקיע את הנימוק הזה ולהוכיח, שהמוני הערבים הארצישראלים לא השתתפו, למעשה, במלחמה נגד ישראל, אלא היו הקרבן הראשי במלחמה, שפתחו בה האימפריאליסטים וסוכניה בקרב שליטי הארצות הערביות.

נזכור-נא, כי רובם המכריע של הערבים, שעזפו את ישראל, לא עזבו מפני רצונם לשוב עם "צבאות-ערב המנצחים", אלא מפני שעריהם וכפריהם, הרחובות והשכונות שהם דרו בהם, הפכו לשדות-קרב, והם לא רצו לקחת חלק בקרבות. רבים — ביחוד בגליל — יצאו, מפני שהצבא הישראלי הוציאם.

אך מה שחשוב יותר בתשובתנו לאותו נימוק: גם אם היו מן הערבים הארצישראלים, שהשתתפו במלחמה, אין פירושו של דבר, שצריך לדכא ולגרש את ההמונים הערבים, פירושו, שצריך לעזור להם להיפטר מאלה, הכופים עליהם את שלטונם — הפיאודלים, המרגלים, הסוכנים האימפריאליסטיים ודומיהם.

אולם הממשלה הריאקציונית הולכת בדרך הפוכה מזו. היא מוצאת לה ידידים ותומכים לא בקרב המוני הערבים בישראל, אלא דווקא בקרב אותם פיאודלים, סוכנים אימפריאליסטיים ושאר בוגדים.

הממשלה אף מביאה את ה"מנהיגים" האלה מחוץ-לארץ, ביניהם נכללים בריון-הגזענות והמרגל האימפריאליסטי מוחמד נימר האווארי, משרתו של המופתי אליאס נאקלה מרמי ועוד. המוני הערבים ראו, ובצדק, את התבוסה של צבאות הממשלות הערביות במלחמה הארצישראלית כתבוסה ל"מנהיגים המאנדאטוריים", ולכל הפיאודלים בעלי-השררה והסוכנים האימפריאליסטיים.

על-כן, בעקבות נצחונה של ישראל חל מיפ-נה יסודי בהלך-רוחם של המוני הערבים בישראל. האלילים מימי המאנדאט נותצו. המספר-סרים בפירוד לאומי הסתתרו בחוריהם והריאקציה בקרב ערביי ישראל הועמדה בפני סכנה חמורה.

אז באה לה לריאקציה הערבית "עזרה מן

במכוניות למען יראום היהודים, ולאחר לילה של מאסר-כלא, שיחררו אותם.

למחרת פיססמה המשטרה הודעה, ובה נאמר, כי נאסרו למעלה ממאה "מסתננים".

מה שאירע לא מכבר במגדל-גד — גירוש האוכלוסיה הערבית בטענה שהדבר נעשה מתוך "הסכמה" — הרי זו עדות נוספת לתהליך זה של מירמה והעלמת עובדות. ועוד רבות הדוגמאות.

באמצעות המימשל הצבאי, המחזיק את האזרחים הערביים בעריהם וכפריהם, בתוך כיתור צבאי שאין לחרוג מתחומו בלי רשיון — נמצאים ההמונים הערבים מנותקים מההמונים היהודים. הערים והכפרים בהם חיים ערבים, נעשים חוות קולוניאליות, שאנשי המימשל הצבאי שולטים בהן שלטון בלי-מצרים.

ה"מלחמה במסתננים" ממציאה "הסבר" למעשי ההתעללות הנוראים ביותר בכפריים ערביים.

המפלגה הקומוניסטית הישראלית, בעתונותה, בכרוזיה, באספות-עם, בהפגנות וכו', סייעה במידה רבה להוקעת המירמה ולהבאת העובדות החמורות לידיעת הציבור.

חלקים גדולים של הציבור היהודי בישראל קשה להם להאמין, שהממשלה המדברת בשם העם היהודי, אשר סבל מדיכוי לאומי יותר מכל עם אחר, מסוגלת לבצע במצח נחושה דיכוי לאומי כזה.

חלקים אלה נוטים, על-כן, להאמין לדברי-השקר של הממשלה ומקבלים את הנימוקים המצדיקים, כביכול, את הנצחתה של מדיניות הדיכוי הלאומי, כמטבע אמיתי.

יש להדגיש ולחזור ולהדגיש, שהמשטרים הבורגניים הריאקציוניים, ותהיה לאומיותם אשר תהיה, משתמשים כולם באותם הנימוקים להצדקת הדיכוי. מן הראוי לציין, כי המשטרה ההודית, שיירתה בפועל-הטכסטיל בבומביי בחודש אוגוסט, טענה, שהמפגינים רמסו ברגליהם את הדגל ההודי, ואנחנו זוכרים, שבאותו נימוק עצמו — שערבי רמס דגל יהודי — השתמשה העתונות הממשלתית בישראל, כדי להצדיק את ההתקפה השפלה על מועדון המפלגה הקומוניסטית ברמלה באחד במאי.

ה"חומה הסינית", שהוקמה ע"י הריאקציה, בין הציבור היהודי לבין עובדות-האמת על הערבים בישראל, אמנם מפריעה לגיוס העם למלחמה נגד הדיכוי הלאומי, אולם אין זה צריך למנוע מלחמה נמרצת נגד הדיכוי הלאומי. משום שרק ע"י מלחמה אמיצה ועקבית נגד הדיכוי הלאומי, אפשר להרוס את ה"חומה הסינית" ולגלות את האמת בפני הציבור היהודי.

הערבים את האפשרות לחסל לחלוטין את עמדות החוגים הפרו-אימפריאליסטיים שבקרבתם. נימוקי הממשלה להצדקת מדיניות הדיכוי הלאומי, ותהיה צורתם אשר תהיה, מזדהים — בסופו של דבר — עם נימוקיה להצדקת המדיניות של דלדול המוני ישראל — כל המוני ישראל. נימוק ה"בטחון", המשמש תואנה בידי הממשלה להשתעבדותה לאימפריאליזם בענייני מילואות ונשק, משמש גם להצדקת רדיפת הכוחות העממיים העוינים באופן טבעי את האימפריאליזם, שהוא, בעיקר, המאיים על בטחון ישראל.

מדיניות הממשלה, המכוונת להחלשת הכוחות הדימוקרטיים, מבוצעת ע"י הגברת דלדול ההמונים וטיפוח פירוד לאומי, ע"י רדיפות משטרתיות של הכוחות המתקדמים, שמצא את ביטויו המובהק באיסור הוועידה הארצית החמישית של קונגרס הפועלים הערביים בנצרת.

בעיית הערבים בישראל קשורה עם בעיית השלום בין ישראל ושכנותיה

ואולם, אם העלמת עובדות והמצאת נימוקים כוזבים הם האמצעי שבידי הריאקציה השלטת להמשכת הדיכוי הלאומי ולהסחת דעתם של ההמונים מן המלחמה נגדה, הרי הנטייה הברורה, הניכרת אצל כמה חוגים המופיעים כשוחרי האחוה היהודית-הערבית, — ביחוד בקרב מפ"ם, — למעט את חשיבות המלחמה נגד הדיכוי הלאומי, היא סיבה המעכבת את הרחבת החזית נגד המדיניות הממשלתית בשדה-מאבק זה.

בעלי הגישה הזאת מפרידים את המאבק נגד הדיכוי הלאומי — כדרישה דמוקרטית — מן המאבק הכללי למען הגנת החירויות הדימוקרטיות בישראל ולמען השלום.

הפרדת המאבק נגד דיכוי לאומי מן המאבק הכללי נגד האימפריאליזם ולמען שלום בעולם — מקשה על המוני העם להבין את חשיבות המאבק הזה, ולפיכך היא מנתקת אותו מתנועת ההמונים הרחבים למען עצמאות-אמת ושלום. עלינו להבהיר על-כן את הקשר היסודי, הקיים בין המאבק נגד דיכוי לאומי לבין המאבק הכללי נגד האימפריאליזם ולמען שלום בעולם. הממשלה הנוכחית, שקיבלה עליה לזכות בשלום כשם שזכתה וניצחה במלחמה, לא התקדמה למעשה לקראת מטרה זו, וכדי להימנע מקושיות מצד ההמונים בישראל, הכמהים לשלום, היא מצטדקת על כשלונה בהצביעה על עיקשות הממשלות הערביות.

אך למרות העיקשות הזאת, אין ממשלתנו מוצאת את דרכה לשלום, אלא דרך ארמון-

השמיים". הריאקציה היהודית בממשלה היא שהושיטה עזרה לאחותה הערבית והרימה אותה מאשפתות.

ההצלחה הגדולה, שנחלה הרשימה הקומוניסטית בקרב הערבים בבחירות לכנסת — 25% מכלל הקולות הערביים — משמשת קנה-מידה לשינוי יסודי זה, שחל בתוך ההמונים הערביים. והרי בחירות אלו ברחוב הערבי, לא התנהלו באווירה דמוקרטית, כפי שאפשר היה לחשוב, אלא תחת לחץ הצבא והמשטרה, תחת לחץ איומים, טירור וע"י אמצעי הונאה שונים.

ואם הצלחה זו היא מודד למשקלם של הכוחות הדמוקרטיים, הגוברים בקרב ההמונים הערבים, הרי היא שימשה גם אזהרה לריאקציה הישראלית השלטת, וזו הגבירה את הטירור והלחץ על העמלים והגישה לריאקציה הערבית המתמוטטת את מלוא תמיכתה.

יש לציין, כי מנהיגות מפא"י לא מצאה לה תומכים בבחירות אלא בקרב שרידי המשפחות הפיאודליות, ובקרב אנשים בעלי עבר מפורסם של ריגול ואיבה לפועל ולפלה.

מקרים רבים מעידים, כי המנהיגות של "ברית פועלי ארץ-ישראל", המתנהלת ע"י מפא"י, ואשר עתה נתנה לה את ידה גם הנהגת מפ"ם, מורכבת מאלמנטים מושחתים, מוכתארים או בני-מוכתארים.

בכמה כפרים אין התושבים יודעים להבדיל בין משרד המימשל הצבאי לבין משרד ה"ברית". בעת פעולות הסריקה בכפרים מיטשטש ההבדל לחלוטין. כך אירע במאג'ד אל-קרום בספטמבר ש.ז., כאשר הצבא קבע את מטה פעולתו במשרד ה"ברית".

כשמשרד-החינוך מקים "ועדות-חינוך" בכפרים, הרי המושלים הצבאיים, הפועלים בשמו, ממנים לוועדות אלה מוכתארים, שהם בורים גמורים.

מנגנון החינוך, במה שנוגע למורים ערביים, כולל מורים בעלי הלך-רוח ריאקציוני וגזעני. רמת-החינוך בקרב הערבים נפגעה באופן חמור והונמכה לאחר ה"טיהורים" של 1949, כשמשרד החינוך פיטר את כל המורים בעלי נטיות דמוקרטיות.

העובדות מראות איפוא, כי הממשלה, המסתמכת — ביחסה אל האזרחים הערביים — על הטענה ש"הם לחמו והפסידו", תומכת ברחוב הערבי, באותם מנהיגים ריאקציוניים, שבאמת "לחמו והפסידו".

מלחמת-העצמאות של העם היהודי בארץ-ישראל נגד האימפריאליזם וסוכניו ולמען עצמאותו הלאומית, הביאה לידי החלשת הריאקציה הערבית, אבל הממשלה הנוכחית, הבוגדת במטרת-השיחורור של מלחמת ישראל, מנעה מהמוני

גורשו גם כפריים רבים, ומאות נאסרו ונכלאו ב"מחנות של שבויי-מלחמה", כפי שקראו לכך. השאיפה לשלום עם ישראל, הרווחת בקרב המוני הערבים בארצות-הערביות, שאיפה עזה היא, ממש כשאיפת המוני היהודים לשלום. שאיפה זו יכולה ליהפך בהמשך הזמן לכוח דוחף, שישים קץ ל"עיקשות" הנ"ל וישליך את הממשלות הערביות מכסאות-השלטון. על מדינת ישראל לסייע בידי כך על-ידי הוצאת בעיית השלום מידי האימפריאליסטים, ולהפקידה על-ידי מדיניות דימוקרטיות לגבי המיעוט הערבי בישראל — בידי ההמונים כנשק נגד תככי האימפריאליזם.

הנה כאן נעוץ הקשר שבין שאלת הדיכוי הלאומי לבין שאלת המאבק נגד האימפריאליזם ולמען שלום.

ולאור הקשר הממשי הזה יכול המאבק נגד הדיכוי הלאומי בישראל לרכז סביבו את כל הכוחות, הלוחמים לשלום ולעצמאות-אמת.

הממשלה חוזרת ואומרת תמיד, כי בעיית המיעוט הערבי בישראל לא תיפתר אלא ע"י הבטחת שלום בין ישראל ושכנותיה. היא מוצאת על-כך את ההצדקה ה"מוסרית" הנחוצה לה לגי-רוש האזרחים הערביים מאזורי הספר, להטלת משטר צבאי ולהמשכת המדיניות של דיכוי לאומי — שהרי "המלחמה לא נסתיימה".

ואילו במציאות תלויה השגת השלום בין ישראל ושכנותיה במידה רבה בפתרון דמוק-רטי של בעיית המיעוט הערבי בישראל.

בסיכום: ארגונם וגיוסם של כוחות-עם גדו-לים, שיהיו מסוגלים לאסור מלחמה על מדיניות הדיכוי הלאומי ואף להנחיל לה תבוסה — התרום תרומה חשובה ביותר למלחמה על הש-לום ועצמאות ישראל.

אנחנו ננצח במאבק זה, אם נכיר ונבין, שהמאבק נגד הדיכוי הלאומי אינו דבר מופשט, העומד בפני עצמו, אלא חלק, וחלק חשוב, במל-חמה נגד האימפריאליזם ולמען השלום.

ראגדאן ברבת-עמון וארמון-עבדין בקהיר. ממ-שלת ישראל והממשלות הערביות הפקידו את שאלת השלום בידי האימפריאליסטים האמרי-קניים והבריטיים, ואלה יכולים להשתמש ב"פק-דון" כראות עיניהם.

ממשלת ישראל לא עשתה שום מעשה יעיל שישבור את עיקשות הממשלות הערביות. להיפך, ע"י עמדתה כלפי המוני הערבים ביש-ראל, עלולה ממשלת ישראל הנוכחית להטיל את ההמונים בארצות הערביות לתוך זרועותיהן של אותן ממשלות "עיקשות", היכולות להעמיד פנים בפני ההמונים, כי הם הם המגינים על התושבים הערבים בישראל.

ועוד, אם נצחונה של ישראל במלחמתה לעצמאות חולל שינוי יסודי בקרב המוני הער-ביים בישראל והביא משבר חמור על הריאקציה הערבית, הרי היתה לו השפעה דומה גם על המוני הערבים בארצות הערביות השכנות.

נצחון-ישראל היה, למעשה, תבוסה לסוכנים האימפריאליסטיים בארצות הערביות והביא על המעמדות השליטים משבר חמור, שעודנו בתקפו.

אך כשם ש"עזרה משמים" באה לריאקציה הערבית בישראל בצורת תמיכת הריאקציה היהודית, כך באה "עזרה משמים" גם לריאקציה הערבית במדינות הערביות — בצורת המדיניות של ממשלת ישראל כלפי האזרחים הערביים בארצה.

חברינו בחלקה השני של ארץ-ישראל נוכחים לדעת, כיצד הריאקציה הערבית השלטת מפיקה תועלת מכל פעולה של גירוש פליטים וכפריים-אזרחים מחוץ לגבולות ישראל. פעולות אלה הן הנשק החד ביותר שבידי הריאקציה הערבית בארצות השכנות נגד התנועה העממית הלוחמת למען שלום-אמת עם ישראל.

כשצבא-ישראל גירש, בזמן המלחמה, את כנופיות-קאוקג'י מן הגליל, קיבלוהו תושבי הכפרים הערביים כצבא משחרר. אולם השמחה לא ארכה. עם גירוש הכנופיות של קאוקג'י,